

1954

માસુક સૂરત

પાઠ્ય બુલબુલ

સાદા
૦. સત્તન સાગી-નાલિ ભાઈશી-જ શાન
ના મગમકના તપતી ની-ગુરત.

કૌમિત ૦-૨-૦

કોમી રાષ્ટ્ર

C. M. Shah

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૧૬૫૫

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૨૪૫૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મ. ૨૩૩ ૨૫૨૭

વિષય ૨૩૬૮ : ૩ ૩૬૮

૭૮૬

માસૂકે સૂરત

ઉકે

ગઝલે બુલબુલ.

ગઝલે હકીમ. -ગઝલ-કંવાલી-

મગદુમ અલી એહમદ, તેરી કલીયરકી, નગરીયાં આંખોમેં બસીહે;
 દુખીયા હું બહોત લીજે, પીયા મોરી, ખબરીયા, અબ જાન ચલીહે.
 નયના તોરે મતવારે હેં, ઓર દિલમેં, ઉમંગ હે, કયા સાખીરી રંગહે;
 કયુંન મય ઇતરાઉં સખીરી મોરી, ચુંદરીયા સાખીરને રંગી હે.
 દુવારે જો તેરે આવું, દીયે ધીકે જલાંઉ, ખીપતકે સુનાઉ;
 ખુશહો કે ચડાઉ, તેરે રોજેપે ચઢરયા, યેહ મનમે બસી હે.
 શાખીર પીયા મુઝકો તો તેરી આશ લગી હે, જો દુખ ચલી હે;
 મજધારસે અબ પાર લગાદે મોરી નૈયા, તુમ હકકે વલી હે.
 દસ બીસ સખીયોંયે ખુરી, એક સખી હું, જો દુવારે ખડી હું;
 ઇન સખ્રકે હાતોંસે મોરી ભરદે, ગગરીયા કયું દેર લગી હે.
 જાતે હેં હકીમ આજ, સુનો જાનીજે કલીયર, મગદુમ કે દરપર;
 ચલ દેખ સખી અબ તું કલયરકી નગરીયા, કયા ધુમ મચી હે.

(૧૫૬) ગઝલે નૈયર. -કંવાલી-અલ્લાખન્દજાન-
 છુપ છુપા કે લેલીયા દીલ, અયશા દીલખર કોન હે,
 કુછ નજર પડતી નહી, પરદે કે અંદર કોન હે.

સંગે અન્નવદ રખડીયા ચોર ખુદ મદીના જાળસે,
 ચે ખખર હોતી નહી કાઅળે કે અંદર કોન હે.
 રોકતી હે રાઝે પીનહાંસે શરીઅત કયા કહું,
 યા રસુલીલ્લાહ તુ અલ્લાહો અકખર કોન હે.
 યા નખી તુઝસે બને લાખો નખી સાહેબ વલી,
 અયસા કુથોંકા સખી દીલકા દીલાવર કોન હય.
 સખસે અબ્બલ ગખસે આખીર સખસે અફઝલ હેતુ,
 અંખીયામે યા નખી તેરે બરાખર કોન હે.
 પીરકી દીલ પર નઝર હે સખ ઉસે માલુમ હે,
 જાનતા હે કોન ચે ગમનામ નૈયર કોન હે.

ગઝલે નસીહત. —:૦:—

જરા તું સાચ અય ગાફીલ કે દમકા કયા ઠીકાના હે,
 નીકલ જળ જાન ગઈ તનસે, તો સખ અપના ખીગાના હે.
 સુનો અય જાને મન તુમકો યહાંસે કુચ કરના હે,
 રહો તુમ યાદ કી હકમે જખતલક યહાં આબદાનો હે.
 અરે ગાફીલ તું કયું ભુલા હે ઈસ દુનિયાકી લાલચમેં,
 સફર મુલકે અદમ આખીર, તુઝે દર પેશ જાના હે.
 પડે સોતેહો ગફલતમેં જરા ઉઠકર આંખ તો ખોલો,
 હુવા હે શામ ઉઠ જોહો, મુસ્તફીર ઘરકો જાના હે.
 ખુદા પુછેગા જળ તુમસે તુ કયા લાયા હે આલમસે,
 દીયા જો ઉમ્મ ચોર દોલત તો, કયા તોફા કમાયા હે.
 લગા રેફ યાદકી હકમે અગર, અપની શપ્પા આહે,
 ન જાહે સંગ કુછ હરગીઝ, યહોં સખ છોડ જાના હે.

ગઝલે નીરાલી. —કબ્વાલી—

કીસ દુશ્મને જાકા મોહુખત નામ રખા હય,
 હીલુંકો સોખતા કરરેક ઉલ્લત નામ રખા હય.
 કયા ચેહુ કયા કમ હંચ ફીરાકે ચારકી ઘડીયાં,
 ખુદા જાનેકે કીસ દીનકા કયામત નામ રખા હય.
 નસીહતસ ભકક જાતી હય ચે આતશ મોહુખતકી,
 અજબહી દીલ જલાનેકા નસીહત નામ રખા હય.
 કોઈ આશકમે પુછે, લઝઝતે ખેતાખીએ હીજરાં,
 મોહુખતકે મઝકા, દરદે પુરકત નામ રખા હય.
 મુસીબતમેં ન કામ આયા કોઈ સખ,ખનગચે દુશ્મન,
 કોઈ ખતલા તો દે ફીરકા રીફકત નામ રખા હય.

ગઝલે મેહુખુખ. —:૦:—

દીલ કીસીસે ના લગાના જાના જવાની પનમેં,
 કયા દાગ દે ગયોરે જાના જવાની પનમેં.
 સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હૈ બેકરારી,
 કયસી કર્ન ન જારી જાનાં જવાની પનમેં.
 નેનો ને કર કટોરે પાનીકી ઝીલ હૈરે,
 આંસુસે મોં ધુલાના જાનાં જવાની પનમેં.
 મીટટીકા કર ખીઝેના ઈંટોકા કર શીરાના,
 તન ખાકમેં મીલાના જાના જવાની પનમેં.
 મેહુખુખ જાન જાના, મે હો ગયા દીવાના,
 શહેરંકી ખાખ છાના, જાના જવાની પનમેં.

નર્મ-ગઝલ.

-ક૦વાલી-

અબ જાનેદો બસ જાનેદો વોહુ જેવફા જાતા રહા;
 હર્ સીનેસે કલેજા ચીરકર જાતા રહા.
 જીસકો છાતીસે લગા રખા થા મંચને શૌક સે;
 વોહુ મેરે નાજેં કા પાલા દીલરખા જાતા રહા.
 તન દીયા આર મન દીયા આર ધનલી સારા દે દીયા;
 ફીરતો બાકી કયા રહા વોહુ દીલકો તરસાતા રહા.
 તીરે નીગાહ સે છેદકર સીના જીગર જખમી કીયા;
 અયસા સીતમ હુમપે કીયા દરદર વોહુ લટકતા રહા.
 ઉમ જેવફા માશુક ને કયસા જલા રખા મુઝે;
 જખ નજર પડને લગી વોહુ ખુદસે શરમાતા રહા.
 તન મન તો સારા જલ ગયા અબ કયા રહા ઇસ જાનમેં;
 ધુની જમાકર ઇશક કી કફની કો રંગવાતા રહા.
 ખુદ ખુદા જેઝર હૈ જો કૌલ સે ઝુટા રહે;
 ઇસ સાંસસે જેઝર હંચ ટુટા તો ફીર જાતા રહા.
 હર્ દીલલી હૈ મુઝે મકસુદ આર જખમે જીગર;
 સારી બાતેં તો રહી, વો દીલરખા જાતા રહા.

ગઝલે-દુમરી.

—અલસીયા—

પ્રસ ગઢ મેં તો કાલુ બલામે—

લામ અલીમ આર મીમકા પરદા, ઇશકો હટાકર સામને આબ;
 દીલમેં અદાએ ઉતર ગઢરે-પ્રસ ગઢ મેં તો કાલુ બલામે.
 ઇન્ના ખલકના દીલસે બુલાયા, ન હનો કરબ સબકો બતાબ;
 હીજમેં મર ગઢ મર ગઢરે-ફસ ગઢ મેં તો કાલુ બલામે.

ગઝલે-હસન—“જમાનેકી ફેશન.”

મહે રમઝાંમે હોટલમે બના યે ભી ફેશન હય;
 સરે રાહ ચલતે ચલતે પાન ખાના યે ભી ફેશન હય.
 રહા ગાફીલ નમાઝોંસે ન રોઝા એક ભી રખખા;
 ખુદાકી યાદકો દીલસે ભુલના યે ભી ફેશન હય.
 લગાકર નેકટાઈ ચોર કાલર પહેનકર ઝુખખા;
 બઢાકર મુઝ દાઢીકો કટાના યે ભી ફેશન હય.
 લીયે હાથોંમે તસખીહ ચોર મુસલ્લા દર બગલ દેખા;
 ખરાએ નામ હી મસજીદમે બના યે ભી ફેશન હય.
 ઉડાના કોફતા બીરયાની ચલકર ખુબ હોટલમે;
 રહા હું રોઝા યારોંમે ઉડાના યે ભી ફેશન હય.
 ઝમાના આજ કલ ફેશનકા હય ફેશન પર મરતે હય;
 ખુઝરગોં કી નસીદતકો ભુલાના યે ભી ફેશન હય.
 કીસીકી હાથ આએ મુફતમે દોલત તો બહેતર હય;
 પરાયે માલ પર કબજા જમાના યે ભી ફેશન હય.
 કીસીકા કયા કુસુર ઇસમે ઝમાને કી દોરંગી હય;
 દીખાએ દેખીયે જો કુછ ઝમાના યે ભી ફેશન હય.
 મહે રમઝાંમે નાટકમે સીનેમામે જાતે હય;
 ઘડાં પર નુર આંખોકા ગાવાના યે ભી ફેશન હય.
 ઉડાકર શીર ખુરમા ઇંદ આઈ હય ઝમાને મે;
 ખરાએ સયેર ચોપાટી પર બના યે ભી ફેશન હય.
 “હસન” દેખો તો ઈમરતસે અજબ રંગે ઝમાના હય;
 કીસી પર કરકે એહસાંકો જનાના યે ભી ફેશન હય.

ચલતા પુર્ન. -રાગ કન્વાલી-

હું જુદમ ન કર જાલિમ, લુટશે કરમકે બદલે,
એક દીન તુએ મિલેંગે, જુદમો સિતમકે બદલે.
ઈસ જુદમે ના રવાકી, આખર સજા મિલેગી,
દોજખકા ગાર હોગા, ખાગે ઈરમકે બદલે.
ઈસ અયસે આરજીપર, પુલા હુવા હય નાહક,
મીટીકી કપ્પ હોગી, જાહો હશમકે બદલે.
દાલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોગી.
કીટ કદનમેં હોગે, જાહો હશમકે બદલે.

ગઝલે તજજમુલ-જમાનેકી ફેશન-

બગલમેં લેકે જુરવાકો ફિરાના ચેહબી ફેશન હય,
મડમ સાહેબકો થીયેટર લેકે જાના ચેહબી ફેશન હય.
લગાકર હેટ મીસ્ટર બનકે લેકર સાથ કુત્તેકો.
પહોંચકર પાર્કમે સીટી બજાના ચેહબી ફેશન હય.
કલામઅલાહકે બદલે એવેજ દીની કિતાબોકે,
પિસરકો પહેલે ઈંગ્રેજ પઢાના ચેહબી ફેશન હય.
બિઠાના કરશે હસ્તરખાન યહો અઘડે પૂરાને હય,
સરે ટેબલ છુરી કાંટોસે ખાના ચેહબી ફેશન હય.
અગર હો બોલકા જલસા બઢાનેકે લીએ ઈન્જત,
મડમકો સાથ ચારોકે નચાને ચેહબી ફેશન હય.
બડાકર મુછકો દાઢી ઘટાકર કાટકર ઝુખ્યા,
બઈ શાને ફજલત માંગ ખાના ચેહબી ફેશન હય.

નહીં હોતી હય આયદ દશ્ય તાજરાત કોઈલી,
“તજમુલ” શયેર ગયરોકે ચુરાના ચેહલી ફેશન હય.

ખવાયે—મોહખખત—રાગ, સારંગ—ગંઝલે રૌનક.

ખે જર હયે કૌન, આર કહો જરદાર કૌન હયે !

ગુલ કીસ જગસે આયા હયે, ગુલજર કૌન હયે!—ખેજર.

જરવાલોસે ગરીબ, ગરીબોસે આહલેજર,

ગર ન રીસાયતો હોવે, તો સરકાર કૌન હયે!—ખેજર

આશક અગર ન હોવે, તો માઅશુક હોવે કૌન !

ગર બાવફા ન હો, તો જફકર કૌન હયે—ખેજર.

અન્ધેર ગરન હો, તો ઉજલેસે કામ કયા,

રૌનક નહો, તો તાલીખે દીદાર કૌન હયે—ખેજર.

શ્રી સિદ્ધ સત્યેન્દ્ર. —રાગ ગંઝલ કંવાલી—

હુમ હય દીલોજાંશે, ઉલ્પત મહંમદકી,

કે તડપતી હે દીલ મેરા, મુઝે પુરકત મહંમદકી.

મદીનેસે જો આતી હય, તો ઇતના પુછ લેતા હું,

સબા જલ્દી ખતા કેસી, તખીયત હે મહંમદકી.

ન હમ જન્નતમેં જાયેંગે, ન હમ દોજખમેં જાયેંગે,

ખડે દેખા કરેંગે હશ્ર મેં, સુરત મહંમદકી.

દરે જન્નત રીહવા જખકે, દરવાજા પેં રોકેગા,

તો હોગા હુકમ જાને દો, એ હય ઉમ્મત મહંમદકી.

મીટાયા કુફ્ર દુનીયાંસે, ખજાયા દીનકા ડંકા,

દીખાયા નુરકા જલવા, વો હય તાકાત મહંમદકી.

ગઝલ શાને મોહમદ—કંવાલી—

પસંદ આઈ ન કોઈ, શકલ પર સુરત મોહમ્મદકી;
હમારે દીલમેં છુપકર, રેહ ગઈ હસરત મોહમ્મદકી.
ન હમ દોઝખમેં જાએંગે' ન હમ જન્નતમેં જાએંગે;
ખડે દેખા કરેંગે હશ્રમેં સુરત મોહમ્મદકી.
સુઝીકો અય ફીશારે કબ્ર સદમે દે અજાયત દે;
જરા દીલકો ખયાના ઇસમે હય હસરત મોહમ્મદકી.
મદીનેકી તરફ લોગોંકો જખ જાતે હુએ દેખા;
હમહારે દીલકો તડપાને લગી ઉલફલ મોહમ્મદકી.
લહદસે યાય ફરીશતો તુમ કહાં જાતે હો ખેઠાલી;
જરા તમકીન હો ખાતે કરો હજરત મોહમ્મદકી.
ગુલોંને રંગ તારોને ઝીયા રોઝે અઝલ માંગી;
પુકારા દીલ મેરા દે યા ખુદા ઉલફત મોહમ્મદકી.
ફીઝા જલદી કાયમત આએ નીકલે આરબુ દીલકી;
પડેંહ સદલે અલા હમ દેખકર સુરત મોહમ્મદકી.

ગઝલે અનવર. —:૦:—

દીલ સદા જેચેન હય સુજ ઇશક કે ખીમારકા,
લગ ગયા હય જખમ ઇશકે અખરૂએ ખમદારકા.
અશમે નરગીસકા હય, ધાયલ મીજગોંકે તીરકા,
જુદ્દ નાગનકા હય મારા ઔર તેરે રૂખશારકા.
કયા કરૂં મય અય મઝીહા હય કોઈ ઇસકા ઇલાજ,
મંયતો આશિક હો ગયા હુ એહમદે મુખ્ત્યારકા.

ખોલ કર ઘુંઘટ દીખાદે એક જલક મુખડેકી તું,
 ઇસ દીલે જખ્ખીકા મરહમ હય તેરે દીદારકા.
 નીમ ખીસમીલ કેા દીખા મુખડા હય માહલકા,
 હુરનકા ઘાયલ હય અનવર ઇશકકી તલવારકા.

પાક અસમત—રાગ-ગઝલ-ભેરવી.

ગયા એખલાશ આલમશે, અજબ યહે દૌર આયા હયે,
 ડરે સખ ખટક જલિમસે, અજબ યહે દૌર આયા હયે-ગયા.
 ન ચારે મેં રહી ચારી. ન લાઈયોમેં વફાદારી,
 મહોખ્ખત ઉઠ ગઈ સારી, અજબ યહે દૌર આયા હયે-ગયા.
 ખહોતસે મક જો જાને, ઉસીકો સખ કેાઈ માને,
 ખરા ખોટા ન પચેજાને, અજબ યહે દૌર આયા હયે-મયા.
 ચુગલ કરતે ફીરે ચુગલી, ફગલ કરતે ફીરે ફીગલી!
 દગલ કરતે ફીરે દગલી અજબ યહે દૌર આયા હયે-ગયા.
 હુન્નરમંદાન હરજઈ, ફીરેદર ખદર રૂશવાઈ,
 રજીલ કેામોકી ખેન્યાઈ, અજબ યહે દૌર હાયા હયે-ગયા.

મુસ્તજાદે-હોસેન—રાગ-ગઝલે-કંવાલી.

સોતા હયે ગલે લગાકર બહો જખખાર પલંગપર-કયા નાજે અદાસે,
 આતી હયે લપટ પુલોંકી મહેકાર પલંગપર-ઉસખ દેકખાસે.
 હયે સોરખ જો પોશાક તો ઉશગોરેખદનપર-સજતી હયે સન્નવટ,
 રખતા હયે અજબ તરેહકા, ગુલબર પલંગપર-અચલકી જેલાસે.
 સાકીતેરે સદકે તું જરા જામકો લર-જો શૌકે ખુદાઈ,
 જો સાથ રહું ચારકે સરશાર પલંગપર-સર મસ્ત નીશાસે.

હુએ આરબુ દીલકી ઠોઠા આગોશમે-આવે ખ્વાહીશ મેરી.
 મોબલવે તો હો બલે બલહાર પલંગપર-મીનત એ ખુદાસે.
 રંગીની તેરે સેરકી સુનકે હુસેન-અબમુશતાક હુવા દીલ,
 તુ ખુશ રહે એર પાસ હો, દીલદાર પલંગપર-હરરોજ રજાસે.

લયલી-મજનુ-ગઝલે, આરામ. રાગ-કંવાલી.

શાનકો મુજકો તેરી યાર તુ બલ બનેદે,
 ગરમી એ ઇશકસે એ, ગમકો પીગળ બનેદે.—શાનપે.
 શાક હુએ તાબકે મએ તુજકો લપટલુ ખ્યારે,
 નેશે શબાબકો ન યુંબી ઉબલ બનેદે.....શાનપે.
 આગ સીલગી હુએ એ જોબનકી ઉઠે હુએ શાલે,
 ઇત્રી આતાશમેં અએ દીલદાર, તું ગલ બનેદે—શાનપે
 મસ્ત ચશમે હુએ મેરી-કંએફ મે ચકચુર હુઇ,
 યહી મસ્તી મે મેરી બાન, નીકલ બનેદે.—શાનપે.
 નામ દે મુજકો તું આરામકા મેરે મજનુ,
 કરકે લખરેજ, ઠોઠા પએમાના ઉછલ બનેદે.—શાનપે

ગઝલે કલયર.

—:૦:—

ધુમ હેઅ અરશપે વો શાને ખુદા આતેં હય,
 મીલને અદ્દાહસે યહાં શાહે હુદા આતે હય.
 બા અદમ હુરો મલક કેહ રહે હેં દેખો દેખો,
 આજકી શબ વો શહે હરદો સરા આતે હય.
 કહા જીબરાઇલને ઇસાસે, જીબારત કરલો,
 ધુમસે આજ વો મહાબુબે ખોદા આતે હય.

સબ નખી કે હતે હેં આપસમે ખુશીસે દેખો,
 છસકે મુશતાક હો, - વો હોશ રૂખા આતે હય.
 કહા અલ્લાહને મલકોંસે મીટા દો જુલમત,
 આજ મહાખુબ મારે માહેલકા આતે હય.
 બખશ દેના હું અખી ઉમમતે એહમદ કે તમામ,
 દેખલો આજ મેરે શમસુદ દોહા આતે હય.
 શુકરકર એં દીલે કલયર બ તુફેલે કાજ
 દમ બ દબ લબપે તેરે અદરુદ્દુલ આતે હય.

ગઝલે-આરામે-દીલ, —:૦:—

ઉકો ગલેસે લીપટ જાયો દીર નીરબ લેના,
 તમામ રાત પડી હે બનાવ કર લેના.
 હમારે સાથ હે તંરાબી ધમતેહાં. અય તીર,
 તડપકેદીલજો નીકલ જાયે નીકળ જાયે તો જીર લેના.
 મઝા નહીં હે લડક-પનમેં સીના જોરીકા,
 ખુદાકે વાસ્તે જલદી મેરી ખબર લેના.
 રહી નીગાહમેં હસરત ઉધેડ-ખુન દીલમેં,
 બડા મઝા હસીનોંકા ખ્યારકો લેના.

રસીક મણી. -રાગ ગઝલ-

બાદીલા બેગે આયોરે, મોરો જોબન ખીતો જાય-બાદીલા
 ચંદા તોરી ચંદની સુતી પલંગ ખીછાય,
 જળ જળગું તબ એકલી મરૂં કટારી ખાય-બાદીલા
 પ્રીતમ પ્રીત લગાયકે છોડ ગયે પરદેશ,
 જાઉં વાકે ચાદમેં લઉં જોગનકા ખેસ-બાદીલા

લયેલી મજનું. -ગઝલે આરામ-

મજનુ હયે લયેલી યહે તુજ પર દીવાના,
 બગચેર તેરે વસલકે નહું શીયાના—મજનુ
 ન મરનેકા હયે ઈર મુઝે કુચ જરાબી,
 સમ એ રૂપે તેરે યહે હું પરવાના—મજનુ
 મેરી જીંદગી અખતો હય ઇશક હીસે,
 હયે એક દીન જોહી આગમે જલજના—મજનુ
 મેરી જાન હુંગા મયે કદમોંપે તેરે,
 અગર લયેલી સમજેગી મુજકો ખીગાના—મજનુ
 રોજે હશરકો મય પકડુંગા દામન,
 જવાબ યહે જફાકા મયે, પુછુંગા રઆના—મજનુ
 યહે પયેરોંપે તેરે રખા હમને સરહયે,
 તો રે હાંતો હયે મરના જીલાના—મજનુ
 તું હયે મેરી લયેલી હું મેં તેરા મજનુ,
 હોગા તુજસે આખાદ મેરા વિરાના—મજનુ
 આરામસે કામ મુઝકો નહીં હયે,
 તેરી તેગે અબરૂકા મયે હું નીશાના—મજનુ

ગઝલે મોતીજાન. -રાગ ગઝલ-

મજનુ તેરી આંખોમે-યા-દીલમે રહી લયલા,
 કયા ખુબ મોહબ્બતકી મંજીલ, મે રહી લયલા.
 નાહક હો રહા હયે આગે, ખેચેને દીલે મજનુ,
 એક દીનબી ન ખે પરદા, મેહ મીલમે રહી લયલા.

ખુદ સમ આ ફીકત હો કર, પરવાના બનાનાથા,
 બે કૈસકે કયુ અપની, મહેમીલમે રહી લયલા.
 લયલા કેતસવરને, રખખી ન દુઇ બાકી,
 લયલાહી બના મજનું, જબ દીલમે રહી લયલા.
 વાકીફ હો જહાં ઉશકા કયું કર બને મજનુ,
 મૌજુદ હરએક દીલકે, મહેમીલમે રહી લયલા.

ગઝલે-શાહ—કુછ નહિ ઓર સબ કુછ સહિ.
 કહેતે હય લોક ચારો, એહલે જર નહિ તો કુછ નહિ,
 હુવા જબ જર પેદા ચારો, ધર નહિ તો કુછ નહિ.
 હુવા જબ ધરતો અય ચારો, દીલબર નહિ તો કુછ નહિ,
 દીલબર આઇ જબ તો ચારો, મોહબ્બત નહિ તો કુછ નહિ.
 મોહબ્બત મીલી અય ચારો, ખુદાસે ના મીલી તો કુછ નહિ,
 ખુદાસે મોહબ્બત મીલી તો ચારો, “શાહ” કહેતે સબ કુછ સહિ.

ઉસ્તાદી દાદરા. —:૦:—
 સાંવરીયા મન બાયેરી, બાંકો ચાર—

કાઅબમે ઇસા મદીનેમે મુસા, તુરપર રૂપ દીબાયેરી-બાંકો.
 કાહુમે હસરત કાહુમે ઇશરત, આપહીમે આપ સમાયેરી-બાંકો.
 તનમે મનમે ઇન નયનનમે, હીરદે ખીચ સમાયેરી-બાંકો.
 ખીયા જાત હે દીલ તડપત હે, દરસનમે કોન દીબાયેરી-બાંકો.
 લાખ કહી વાને એક ન માની, સમઝ સમઝ પચતાયેરી-બાંકો.

ગઝલે ખામોશ. —:૦:—

તુ નકર અપને દીએ તદખીર અપને હાથસે,
 કામ કરતી હએ તેરી તકદીર અપને હાથસે.

મગ્ધકો કર રામ રામ ઓર શેખ માહીકો સલામ,
હુકને ખીચી હે હરયેક તસવીર અપને હાથસે.
કલખ અપના સાપ્ર કરલે, સોના રૂપા હચે ચંદી,
ફેંકદે પારસકે તંઈ, અકસીર અપને હાથસે.
કપ્રપર મજનુકો જાવે, લચેલી ગર દામન કુશાં,
લાશ નીકલેગી કપૂનકો ચીર અપને હાથસે.
દામને આલુદાહ અચે “ખામોશ” હો કયા અજબ,
પાક કરદે હજરતે શખીર અપને હાથસે.

આરામંદીલ. —ગઝલ અકબર—

અદમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેશી,
ભરોશા કયા હે દુન્યાકા, અરે નાદાન પરદેશી.
યે કયું કાલે હું ડરે કીસલીયે —યે—છાવની છાયે,
મુસાફીર હે તું દો દીનકા, અરે નાદાન પરદેશી.
કહાંસે આયા જતા હે કહાં, એક ખાત સુનતા જા,
યહાં ફીરલી કલી આના, અરે નાદાન પરદેશી.
કીયે સામાન કયા કયા ચંદ સેજ—જીંદગાની પર,
યે સખ રેહ જાયેગા જગડા, અરે નાદાન પરદેશી.
ન સો યું ખવાએ ગફલતમેં, તમાશા દેખ દુન્યાકા,
કે યે દો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેશી.
ઈબાદતકે લીયે આયા હે, અચ જેહકાને વાલોંસે,
ન ખા પરદેશમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેશી.
કહાં દારા કહાં જમશીદ, શીકંદર કહાં અકબર,
હે સખકો ખાકસેં મીલના અરે નાદાન પરદેશી.

વિર કેશરી. —રાગ કંવાલી—

જળદીલ ન હો કાળુમે, તો કયા મેરી ખતા હય, યેહ શાને ખુદા હય,
સચ હય જો મહોખતમેં કીસીને કહા હય, આફત હય ખલા હય.
આઝારે મહોખતમેં, તો અઝાહી બચાએ, યેહ ગમ ન દીખાએ,
યેહ દર્દ વહિ હય, જીસકી નદી કોઈ દવા હય, બેકાર હુઆ હય.
શાયદા કો લગે કોનસે અંદાઝ. તો દેખો કુછ ગૌર તો કરે,
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન જીયા હય, આખરકો કુના હય.

ગઝલે જલશા—સંયત્ત. —રાગ રેખનો—

આદમકે શરકો જો દમ ગયા સો ફીર ના ફીરા,
જારી ઈત અશમે જો નમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
લરાઈ કરને ચહેરે પર દેના ખુલંકા શિડા,
ગુલે રૂખશર કામો સમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
અજબ હે જંજલ મુસતર પે મુજકુ હિસ્ત હે,
બાહાંસે જો કોઈ હમદમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
બિદાસ હોકે સનમ શુબહો કુ ચલા અફસોસ,
બાહાર રોનેકે સખનમ ગયા સો ફીર ના ફીરા.
ગફરી મન કર તુજ હોશનાપે અએ માહેલકા,
અજલકી સામને રસ્તમ ગયા, સો ફીર ના ફીરા.

(૧૮૪) ગઝલે અનવર. —:૦:—

જલવા મુઝે દીખા દો અજમેરકે બસૈયાં,
ઝખસે નીકાબ ઉઠાંદા અજમેરકે બસૈયાં.
આંખોમેં અશકે હસદન દાગે ફીરાક દીલમેં,
હુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે બસૈયાં.

સુરત નહીં દીખાતે હે ઇખત્યાર તુમકો,
 આવાજ હી સુનાદો અજમેરકે બસૈયાં.
 હોળયેં મહો દીલસે યાં મા વ મનકે ઝગડે,
 વહદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસૈયાં.
 ઉમ્મીદવાર હોકર અનવર ખડા હે દરપર,
 ખીગડી હુઇ ખનાદો અજમેરકે બસૈયાં.

ઇશતેહાર, થોડીસી મુદતમેં તૈયાર હોગી.
 ગઝલ કંવાલીકે શાયરીનાકે લીયે પહેલીજ ખાર ખહોતસી
 જહેમતસે તૈયાર હો રહી હૈ.

ઝવહરે-મહેફીલ
 યાની

 પરસ્તાને ગૌહર.

જરમે નામી શાયરોકે કલામોંકા ખેમુલ ખજના એકીઠા કીયા-
 દેખા જાયગા.

કીં સીફ એક રૂપીયા.

એ ઐર હર કીશમકી દુસરી બુકો ખરીદનેકા પતા—

શાં યુનીલાલ મગનલાલ બુકસલર.

ડો રાણીતળાવ-સુરત.

સુરત લીમડાએકમાં આવેલા બાઇ ધનકોરના દેશી મિત્ર પ્રેસમાં
 નાથુભાઈ દેવચંદે છાપ્યું.

